

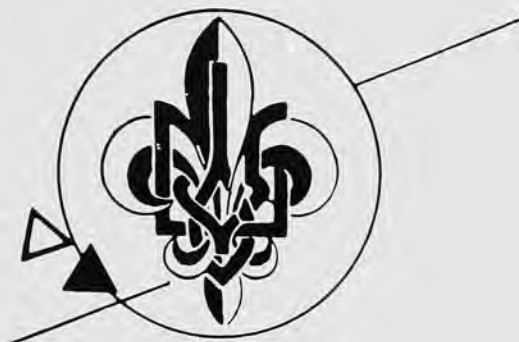
ЮНАК

СІЧЕНЬ — JANUARY 1986

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Запалюємо святвечірню свічку
- 2 Різдвяний привіт від Редакції і Адміністрації „Юнака”
- 2 З Новим Роком (Зібрав Д. Ковч), Ліна Костенко — А що?
- Марія Я. Косовичева — Різдво в білосніжній пелені
- 3 Повідомлення Головної Пластової Ради про вибори Начального Пластуна
- 4 Треба нам знати: Помер творець Енциклопедії Українознавства
- Незабутні дати січня
- 5 Богдан Лепкий: Моя перша ялинка
- 7 Треба нам знати: Пластунки помістили звернення до президента Регена в найбільшому щоденнику ЗСА
- 8 Як святкують Новий Рік у світі
- 9 Свят-Вечір на княжому дворі — Л. Тауридська
- 10 Л. Ю. — А сталося це через змаг
- 11 Для Філателістів — 15-та Різдвяна виставка поштових марок СУФА
- 13 Хроніка: Наталка Паславська — Зимова прогулька, Матеріяли з табору „Золота Булава”, Канада 1985 рік
- 16 Согласно співайте
- 17 Народження правди — Українська Різдвяна легенда
- 18 Чи знаєш Ти про УСП?
- 20 Юрко Мончак — Відгомін всесвіту (Частина друга)
- 21 Колядуємо і шедруємо: „Ой дивна, дивна наша родина”
- 22 Усміхніся!
- 23 Проголошення речень Лісової Школи і Школи Булавних
- 24 Що знаєш про гимни України? Святкуймо без алкоголю

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Ващук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

• Усі редакційні матеріяли слід слати на адресу головного редактора.

• Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріяли згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

На обкладинці: Пречиста Діва з Ісусом. Рисунок Ніни Мудрик-Мриц. Рисунки до того числа виконав юнак Микола Савицький

ЮНАК

СІЧЕНЬ — JANUARY 1986

Ч. П. 1 (263)

РІК XXIV

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

ЗАПАЛЮЄМО СВЯТВЕЧІРНЮ СВИЧЕЧКУ!

Пригадуємо усім пластункам і пластунам, розсипаним по п'яти континентах світу, що цього року, як і минулими роками, знову усі "зустрічаємося" символічно 6-го січня, о год. 5-тій по пол. східно-європейського часу, коли в Україні сходить перша зірка, запалюючи Святвечірню Свічку. У США і Канаді о год. 10 вранці.

У хвилині запалення цієї свічки, поодинокі чи у пластовому гурті, з'єднаймося думками і бажаннями з усіма близькими та далекими — родиною та друзями та поздоровімо їх із цим великим Святком.

С К О Б !

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Головна Пластова Булава

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ І НОВИМ РОКОМ

найсердечніші привітання з побажанням всього добра
— віри і запалу, щоб завжди була готовість і сила служити
Богові й Батьківщині —

Начальному Пластунові пл. сен. Юрієві Старосольському,
Головним і Крайовим та Станичним Пластовим Проводам,
Проводам Пластприяту
та усім Пластункам і Пластунам у світі,
а зокрема Пластовому Юнацтву, Співробітникам
і Передплатникам "Юнака"

ш л е

Реданція та Адміністрація "Юнака"

З НОВИМ РОКОМ

Ішов я з торбинкою в село,
кожному бажав здоров'я,
і весело мені було.
У кожній хаті на долівку
пшениці жменьку сів я.

Мене до того ще й примівку
навчила матінка моя.
Хай буйно родиться пшениця,
щоб кожний був за неї рад.
Усяка хай росте пашниця,
та щоб її не вибив град.

А льон — хай буде довший,
звиш колін,
повище пояса трава.
Хай наша рідна Україна
в добрі і мирі прожива.
В добрі і мирі; — Мамо, мамо
Твої слова святі повік!

Я нині з ними йду так само,
як і тоді, на Новий Рік.
І не один я їх посію,
а тисячі таких як я.
У кожній хаті хай буде
благословенна,
Вільна і радісна сім'я!..

(Зібрав Д. Ковч)

Ліна Костенко

А що? І я спочину на хвилинку.
Сама собі запалюю ялинку.
Ліхтарики нехай замерехтять,
сніжиночки нехай собі летять.
І про життя спитаю у зозульки.
Вона мовчить, обкльовує бурульки.
Над нею висить шишечка кедрова.
Життя складне, зозулька паперова.
І поживу в малесенькій хатинці,
що так притульно висить на ялинці,
де заглядає в зоряні віконця
Кіт у чоботях з вусами гасконця.
І там ніхто мене вже не дістане,
і срібен дощик йти не перестане.
І знову тихо погашу ялинку...
А що, і я спочила на хвилинку.

РІЗДВО В БІЛОСНІЖНІЙ ПЕЛЕНІ

Різдво в білосніжній пелені!
І гомін коляд! і неначе
між віттям в ялинці зеленій
з'являється щастя дитяче!

Мов саяво святе, загадкове
воно мерехтить між гілками,
сповите в волосся шовкове,
огріте рясними світлами...

О, щастя! — Тебе б знов вітати!
З тобою ми здавна знайомі:
З днів юних — з вітцівської хати
ти любо яснієш, як промінь!

І нині... Ах, нині я знову
У саяві Свят-вечора бачу
дітей, — і ялинку чудову, —
і зірку, — і радість дитячу!

Різдво в білосніжній пелені!
І гомін коляд! І неначе
між віттям в ялинці зеленій
з'являється щастя дитяче...

Марія Я. Косовичева

КОНФЕРЕНЦІЯ

Українських Пластових Організацій

Австралія — Аргентина — Велика Британія — З.Д.А. — Канада — Німеччина

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА РАДА

дня 14. листопада 1985 р.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ГОЛОВНОЇ ПЛАСТОВОЇ РАДИ ПРО ВИБОРИ НАЧАЛЬНОГО ПЛАСТУНА.

I. В січні 1986 кінчиться 7-ми річна каденція Начального Пластуна, Юрія Володимира Старосольського.

IX. Збори Конференції Українських Пластових Організацій, вибрали 7 — Пластових Куренів, яких Проводи були зобов'язані подати своїх представників-делегатів до Комісії для Вибору Начального Пластуна. Вибрані IX. Зборами Конференції Українських Пластових Організацій були слідуєчі Курені:

1. Бурлаки
2. Лісові Чорти
3. Ті, що Греблі Рвуть
4. І-ий Кур. Тисовських
5. Перші Стежі
6. Чорноморці
7. Червона Калина

На основі письм, одержаних від Проводів згаданих Куренів, в склад Комісії для Вибору Начального Пластуна, як управнені делегати ввійшли:

1. пл. сен. Володимир Гнатківський, Бурл.
2. пл. сен. Михайло Мочула, ЛЧ
3. пл. сен. Оксана Бачинська, Гр.
4. пл. сен. Денис Беднарський, Тис.
5. ст. пл. Ксеня Зелик, ПС
6. пл. сен. Михайло Белендюк, ЧМ
7. пл. сен. Богдан Кузишин, ЧК

Дня 6. листопада 1985 р., Комісія для Вибору Начального Пластуна, відбула перше засідання, на якому уконститувалася як слідує:

голова: пл. сен. Михайло Мочула, ЛЧ
заступник: пл. сен. Михайло Белендюк, ЧМ
писар: пл. сен. Оксана Бачинська, Гр.
скарбник: пл. сен. Богдан Кузишин, ЧК
члени: пл. сен. Денис Беднарський, Тис.
пл. сен. Володимир Гнатківський, Бурл.

ст. пл. Ксеня Зелик, ПС

Адреса Комісії для Вибору Начального Пластуна:

Mr. Mich. Mochula
95 Curie Ave.
Clifton, N.J. 07011
U.S.A.

СКОБ!

За Головну Пластову Раду:

пл. сен. Віктор Яворський
Голова

За Комісію для Вибору Начального Пластуна:

пл. сен. Михайло Мочула
голова

II. Постанови „Грамоти про Начального Пластуна”, що відносяться до кваліфікацій кандидатів на Начального Пластуна, ставлення внесень на кандидатів і управнених до голосування:

§4. Начальним Пластуном може стати той, хто:

- а) пластував вже в Уладі Пластунів Юнаків,
- б) є пластуном сеніором,
- в) своїм життям і діяльністю дав доказ глибокого розуміння пластової ідеї і пластової дії та міцного прив'язання до Пласту,
- г) веде примірне особисте життя, додержуючись пластового стилю,
- г) вітається довір'ям і пошаною серед загалу пластунів і українського громадянства.

§6. Начального Пластуна вибирають таємним голосуванням всі повноправні члени Уладу Старших Пластунів/ок, та Уладу Пластового Сеніорату.

Додаткові уточнення до параграфу § 6:

Повноправними членами УСП і УПС вважаються ті, що:

- а) були прийняті до УСП або УПС Крайовою Пластовою Старшиною,
- б) користуються повними членськими правами,
- в) мають заплачені членські внески до кінця 1984 року.

III.

1. Проситься управнених до голосування зголошувати на письмі кандидатів на Начального Пластуна, які відповідають вимогам поданим в §4 „Грамоти про Начального Пластуна”, разом із коротким обґрунтуванням.

Внесення мусить наспіти до Комісії, (на адресу подану під I.) до дня 15. лютого 1986.

2. Комісія для Вибору Начального Пластуна, по одержанню згоди зголошених кандидатів, помістить їхні прізвіща на виборчих листках, які розішлеться до Крайових Пластових Старшин, для доручення виборцям. До виборчих листків буде подана інструкція про речинець та спосіб голосування.

пл. сен. Юрій Ференцевич
секретар

пл. сен. Оксана Бачинська
писар

ПОМЕР ТВОРЕЦЬ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА

1-го листопада 1985 року помер у Парижі, Франція, проф. д-р Володимир Кубійович, ініціатор і головний редактор Енциклопедії Українознавства, найвидатніший сучасний український учений-географ, професор Українського Вільного Університету, колишній голова Українського Центрального Комітету у Західній Україні, почесний член Наукового Товариства ім. Шевченка, автор понад 70 наукових праць українською, польською, чеською і німецькою мовами. Однією із найважливіших праць є видання „Атласу України і сумежних країн”.

Але головною працею його життя була Енциклопедія Українознавства, якої проф. В. Кубійович був ініціатором і головним редактором, спершу тритомової статейної енциклопедії, що її перший том появилася у 1949 році в Мюнхені, опісля 10-томової гаслової енциклопедії, двотомової англomовної енциклопедії, а останньо першого тому англomовної гаслової енциклопедії, що появилася минулого року в Канаді.

Усі ті видання енциклопедії — це найбільше надбання вільних українців, яким можемо всі гордитися та постійно користуватися. Розуміючи важливість такого видання, Український Пласт був від 1949 року, від появи першого тому статейної енциклопедії, її фундатором-меценатом та постійно підтримував збірку фондів на ту ціль. Поодинокі пластові курені довгими роками ведуть т. зв. „Акцію

На світліні: сл. п. проф. В. Кубійович в розмові із пл. сен. д-р А. Фіголем

допомоги для ЕУ” як також поодинокі пластуни постійно складають пожертви на ту ціль. Треба також юнацтву знати, що ціла статейна Енциклопедія Українознавства і ціла гаслова появилася у виданні Пластового Видавництва „Молоде Життя”.

Усі пластуни, від довгих років так тісно пов’язані із появою Енциклопедії Українознавства, з великим боєм прийняли вістку про смерть її ініціатора і головного редактора, що відійшов саме в часі, коли в ЗСА, Канаді та на інших континентах, де живуть українці, відзначувано Його 85-річчя.

НЕЗАБУТНІ ДАТИ СІЧНЯ

22 січня 1918 року Українська Центральна Рада проголосила Четвертий Універсал, що починався урочистими словами:

„Народе України!

Твоєю силою, волею, словом утворилась на українській землі вільна Українська Народня Республіка. Здійснилася давня мрія твоїх батьків, борців за волю і правду робочого люду!”

22 січня 1919 року, на тому самому Софійському майдані в Києві, знову луною прокотилися величні слова:

„Від нині зливаються в одно, віками віддалені одна від одної частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і Придніпрянська Україна в одну велику Україну. Від нині є тільки одна незалежна Українська Народня Республіка”.

29 січня 1918 року сталася трагічна подія, коли 300 вояків Київського Студентського Куреня полягли у нерівному бою під Крутами з 6-тисячним відділом Червоної Армії. Тридцять знайдених пізніше останків поляглих героїв були поховані 19 березня 1918 р. на Аскольдовій могилі над Дніпром у Києві.

МОЯ ПЕРША ЯЛИНКА

Коли голову припорошить інею, а по спині пробіжить перший, позасвітній вітрець, тоді, як від студені до теплої ватри, біжиш до споминів з діточих літ.

Чим менше від майбутнього чекаєш, тим більше минуле ціниш і дорожиш ним.

Як гарно колись було, як любо і надійно! І питаєш себе, як воно могло статися, що ти цих гарних хвилин не вмів як слід цінити, що нарікав і заохочував Бог вість чого?

Згадуєш... Казку розказуєш своїй душі, звичайними, невченими словами, не дбаючи, що скажуть на те читачі і критики вибагливі.

Критики... Боже й вони, коли їм голову припорошить інею, а по спині повіє перший, позасвітній вітрець, може й вони побіжать до своїх споминів, як до теплої ватри, і — тоді ми зрозуміємо себе.

Казку розказую своїй душі в зимову довгу ніч, казку про свою першу ялинку...

*

Де вона стояла і хто її світив, що так ясно сяє аж до нині?

Шукаю в закамарках пам'яті і тішуся, що знайшов. І дякую, сам не знаю кому, що мені таку добру пам'ять дав, що минуле з перед пів сотні літ бачу, мов нинішню хвилину.

В пошуках тієї ялинки, аж до своєї колиски забіг, на Поділля, до Кривенького, до хати емігранта Яроцького, що з Сибіру з якоюсь чухонкою утік. Тая хата й до нині стоїть. Але Яроцького, ані його чухонки вже давно нема між живими. Бавилася зі мною. Казала, що великим паном буду. Не вгадала. А може чухонською мірою мірила моє панство?... Мир душі її!

Картина тієї хати висить у мене на стіні. Знайомий артист привіз її в дарунку. Дивлюся, але не пригадую собі.

Маленьким перевезли мене до Крегульця, до хати мого діда. Там мене охрестили і записали до книг. З Крегульцем зв'язані мої перші діточі спомини. Там вітер знад Збруча колисав мою колиску, а стара Яницька, зубожіла кам'янецька шляхтянка, дрижучим голосом співала: „Ой ходив чумака сім літ по Дону, та не було пригодоньки ніколи йому“. Пісня у сльозах розливалася.

Мабуть мала Яницька в своїх молодих літах якогось чумака, що занедужав у дорозі і серед степу помер... Не казала...

Яницька помагала на Святий Вечір мамі в кухні, я бавився сам і, перестрибуючи поріг, спотикнувся і так сильно луснув головою об одвірок, що зімлів:

Прийшов до себе в батька на колінах:

— От, бачиш, уважно ходи, а то можеш ногу зломити, або розбити голову. І що тоді?

Я плакав. Батько заспокоював мене.

Казав, що незабаром зійде перша зірка, сядемо до святої вечері й ангел принесе ялинку.

Перша зірка, свята вечера, ангел і ялинка, — невжеж від таких ліків не видужаєш і не забудеш про біль? Але перша зірка не сходила, ангел не приносив ялинки і батько, щоб забавити мене, розказував історію святої Геновефи. Тямлю її до нині, хоч ніколи в життю цієї історії не читав. Не хотів псувати першого враження, боявся, що не буде вона гарна в книжці, як була в батькових устах.

Терпіння Геновефи і кривди, яких вона зазнала, довели мене до гадки, що моя нещаслива пригода з порогом, то ще не таке велике нещастя.

Я перестав плакати, обмився і підчас вечері сидів за столом чемно і спокійно. Цікавився, чому то нині світяться свічки, а не лампа, випитувався, чому з-під обруса сіно торчить (таж ми його їсти не будемо) і навіть пробував дізти під стіл і квокати, шукаючи золотого горіха.

Подавали кутю, як місцевий учитель, пан Вінярські, прислав мені зізду, правдиву, шестираменну зізду, зі свічкою в середині і з Різдом, вимальованим на наоливленім папері. Я певний, що, коли б мені дали пізніше „зізду з брилянтами“, то я не тішився б так як тоді тією паперовою. Це ж була вефлеємська зізда, що вела трьох царів „з Востока“ до стаєнки, де народився Христос! В ній не свічка горіла, а легенда, ясніша від брилянтів. Я був такий захоплений нею, що не міг зважитися приступити ближче і покрутити нею. Але, як зважився раз, то вже не хотів нікого пустити, лиш кричав: „я сам! я сам!“

На жаль, радість моя не тривала довго. Торкнув необережно, зізда перекинулася і — згоріла. Згоріла моя перша зізда і лишився тільки спромин по ній — легенда!

Це було перше розчарування в моїм житті. І нині, коли я думаю, скільки то наших зізд стрінула подібна доля, приходжу до висновку, що причиною тому в першу чергу наше нещасливе: „я сам! я сам!“

Але тоді я жадних висновків не робив, плакав і мене зацитькували тим, що ангел з ялинкою іде.

Відчинили двері до „залі“. Була це доволі велика світлиця з чотирма вікнами, з чорною шкіряною канапою, котрої я не любив, з ручно кольорованими літографіями: Венеції і Царгороду, з портретом діда з молодих літ над старою „секретаркою“ і з цілою низкою оповідань про несамовиті події, які тут буцімто колись збувалися, а яких я, річ ясна, дуже боявся.

Але там нині нічого несамовитого не було, навпаки там нині діялося чудо, — світили ялинку.

Таких прикрас, як нині, не продавали тоді ні в Копичинцях ні в Пробіжній. Навіть у Гусятині ні, хоч там продавали з віршиками кармельки і знамениті, пакзовані з Росії, цукорки.

Але за те на моїй першій ялинці висіли червоні райські яблужка, золочені горіхи, медяники у формі серця і ланцюги з різнокольорового паперу. На зелених гілках мерехтіла безліч жовтих офірок, що їх, як я пізніше довідався, сукав наш дяк Ілля. Він то й був творцем того архитвору, бо батько мій казав, що ялинка, звичай не наш, а німецький.

За те німець, старенький маляр Швугер, котрий під зиму приходив до нас і малював, дивився на тую ялинку, як на небесну з'яву. Пробирав навіть співати: „Штілле нахт, гайліге нахт“, так кашель не давав. Тільки слюзи капали на сиву бороду, довгу і хвилясту, як у Леонарда да Вінчі, якого фотографія висіла в маленьких бронзових рямцях, між сотнею інших славних людей на найбільшій стіні.

Зате я тишився, скавав і плескав у долоні, поки остання свічечка не згасла.

Аж тоді стало мені страшно і я притулювся до мами. Пригадав собі одаліску, що її (на літографії) у Босфорі топили і ляцароне, що зі штилетом підкрадався (на другій літографії) до молодої пари, задивленої під палатою дожив у чари венецької ночі, пригадав собі кукурудзу, що її цілу купу, зерно по зерні накидала якась нечиста сила крізь дірку в шибці з подвіря на підлогу залі, пригадав і зі страху тремтів.

Ніч була біла, іскриста. Зеленаві смуги світла вливалися крізь вікна на чорну канапу, якої я боявся, як морського кита, що Йону проковтнув, на залюблену пару, на бідну одаліску і на тих великих людей, що висіли в маленьких рямцях.

На селі співали перші коляди.

Нараз заграла трубка. Це з Копичинець до Гусятини їхав дилижанс і почтар трубів, щоб вислати когось до брами по пошту.

— А може хто до нас на свята приїхав? — сказала мати і батько сам пішов.

Втомлений вражіннями незвичайної днини, я заснув. Крізь сон чув, що приїхали гості, переїздили ріку і лід заломився під ними, вовки за ними гнали. Я хотів збудитися та не міг.

Щойно над ранком відчинив ліве око і глипнув. По покою ходила висока, струнка, дуже гарна паня з папірською у вузькій, білій, як з алябастру різьбленій руці. Синій димок, як серпанок снувався за нею...

На другий день стрінув я її при сніданку:

— Привітайся! це твоя тітка.

Тітками називали тоді всіх трохи старших пань і тому я спитав:

— Чи правда?

— Найправдивіша, — відповіла вона і показала мені ослика, що кивав головою і кричав „І-і“, — дарунок, що його привезла мені зі Львова. Посадила мене на коліна і казала собі вибрати найкращий цукор. Нараз:

— А це що? У нього на висках сиве волосся!

Всі припали до моєї, трохи за великої голови:

— Справді, у нього за лівим ухом білий пліш. Це він учора вдарився і посивів.

Минулося. Розвіялося, як дим з різдвяної ялинки. Настали інші часи і прийшли інші люди. Не їздять дилижанси і серед нічної тиші понад спокійним Крегульцем не лунає звук почтарської трубки. Нема закоханої пари під палатою дожив і не топлять безталанної одаліски в Босфорі.

Під білим покривалом снігу спить Яницька зі своєю чумацькою піснею і дяк Ілля з офірками і маляр Швугер зі слізми на бороді, як у Леонарда да Вінчі, і всі, всі, що разом зі мною святкували цей перший, незабутній святний вечір.

І клаптя сивого волосся на моїй голові вже також не видно. Вирівняв його час.

Тільки тая перша ялинка все ще мигтить у моїх очах, як легенда.

ПЛАСТУНКИ ПОМІСТИЛИ ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА РЕГЕНА В НАЙБІЛЬШОМУ ЩОДЕННИКУ ЗСА

WILL THESE MEN BE ON THE SUMMIT AGENDA?

...the ban on writing, the constant denigration of my human and national dignity, the conditions in which my Ukrainian patriotism was regarded as a crime against the state, the national and cultural pogrom in Ukraine—all these compelled me to declare that holding Soviet citizenship was quite impossible for me.

—Vasyl Stus
—Deceased 9/4/85

Vasyl Stus in exile (circa 1978)

On September 4, 1985, political prisoner Vasyl Stus, 47, poet and critic, member of the Ukrainian Helsinki Monitoring Group, died in Soviet labor camp No. 36-1 near Perm in the Ural Mountains.

Cause of death: lack of medical attention, stomach and kidney problems—a direct result of slow torture and harsh treatment received during imprisonment.

When he died, Stus was serving his 13th year of a prison camp term, which, had he survived, would have totalled 23 years.

Stus was charged with anti-Soviet agitation and propaganda, for writing poetry and joining the Ukrainian Helsinki Group.

He is the latest victim of the Soviet Union's pernicious and brutal system for the suppression of national and religious freedoms and human rights. Within the last 18 months, four human rights activists have perished in Soviet labor camp No. 36-1.

Oleksiy Tykhy, age 57, teacher, writer, Co-founder of Ukrainian Helsinki Group. Sentenced to 23 years. Died May 1984, after 15 years of incarceration.

Yuriy Lytvyn, age 50, poet, member of Ukrainian Helsinki Group. Sentenced to 33 years. Died September 1984, after 20 years of incarceration.

Valeriy Marchenko, age 37, journalist, supporter of Ukrainian Helsinki Group. Sentenced to 23 years. Died October 1984, after 10 years of incarceration.

The West may know the names of these four courageous and martyred Ukrainian fighters for the rights of all individuals. But what of those who remain anonymous victims, those who deserve more than a premature death in a remote labor camp?

APPEAL TO PRESIDENT RONALD REAGAN:

MR. PRESIDENT, ON THE EVE OF YOUR SUMMIT MEETING WITH MIKHAIL GORBACHEV, WE URGE YOU TO REMEMBER THAT THE MAJORITY OF ALL POLITICAL PRISONERS IN THE SOVIET UNION ARE UKRAINIANS, OFTEN FORGOTTEN IN THE WESTERN WORLD. WE APPEAL TO YOU TO QUESTION GORBACHEV ON THE SOVIET UNION'S ABYSMAL HUMAN RIGHTS RECORD.

Sponsored by the Concerned Citizens for Human Rights in Ukraine,
144 Second Ave. New York, N.Y. 10003.

Два курені пластунок, „Верховинки” і „Перші Стежі” на терені ЗСА, які складаються із куренів пластунок сеніорок і старших пластунок, піднялися великого діла, яке їм удалося перевести дуже успішно. Вони задумали помістити на сторінках найбільше почитного щоденника, який розходить по цілому світі, „Нью Йорк Таймсу” велике звернення до президента ЗСА Роналда Регена з апелем, щоб Президент порушив в часі розмов зі советським провідником Міхаїлом Горбачовим у Женеві справу переслідування українських правозахисників в Україні. При цій нагоді поінформували світ і Президента про трагічну смерть в останніх місяцях чотирьох найбільше відомих із них.

Повідомлення про цей задум було поміщене на сторінках „Свободи”. Пластунки вислали понад 2,000 листів з проханням до української громади піддержати їх фінансово, тому що закуплення цілої сторінки в „Нью Йорк Таймсі” коштує тисячі доларів. Але друзі — пластуни та українська спільнота відгукнулися дуже щед्रो і сердечно на звернення пластунок і вони, зібравши відповідну суму, в неділю, 10-го листопада, таку сторінку помістили. Заклик до Президента відбився широким відгуком і на нього звернули увагу американські та чужомовні читачі. Українці, особливо члени Пласту, масово вислали цю сторінку на адресу Білого Дому з проханням до Президента ЗСА взяти до уваги її зміст.

Подаємо в поменшенні сторінку, так як вона була друкована, щоб пластуństwo в цілому світі знало про цю вдалу акцію наших подруг.

ЯК СВЯТКУЮТЬ НОВИЙ РІК У СВІТІ

Новий Рік — одне з найрадісніших свят. Його зустрічають по всій планеті. У кожного народу це свято пов'язане з цікавими, своєрідними звичаями та обрядами.

На Русі, починаючи з XV ст., Новий рік зустрічали 1 вересня.

Петро I наказав відзначати Новорічне свято 31 грудня і вважати початком Нового року 1 січня. Незмінною учасницею свята стала ялинка. Люди почали поздоровляти рідних і друзів з Новим роком, бажаючи міцного здоров'я і великого щастя.

Не у всіх країнах Новий рік святкують одночасно, не всюди ялинки стають окрасою свята. У В'єтнамі, наприклад, замість ялинки, прикрашують персикові дерева. Там традиційне народне свято відбувається вночі біля вогнищ. При його світлі в'єтнамці танцюють у масках, розважаються, їдять новорічні ласощі.

На галявині, біля вогнищ, зустрічають Новий рік індійці. Вони у білому одязі танцюють навколо вогню. Шістнадцять дужих чоловіків несуть яскраво-червону кулю і прикріплюють її під музику на стовпі, а в цей час усі вигукують: „Нове сонце народилося! Новий рік!“

Не сплять під Новий рік у Кореї. „Якщо в новорічну ніч будеш спати, брови посивіють“, — говорить корейське прислів'я. Тому молодь влаштовує різні гуляння, розваги.

У Монгольській Народній Республіці біля ялинки опівночі з'являється дід Мороз в образі чабана у волохатій шубі.

Жителі Ірану спочатку проводжають старий рік (проводі відбуваються в останню середу року), вони стрибають через вогнище і примовляють: „Бери, вогнище, у мене все жовте, дай мені натомість червоне“.

Святковий настрій панує 12 днів, а 13 числа всі забирають свої коштовності і йдуть за місто. Вважається, що 13 — число нещасливе, цього дня обов'язково прийде якесь лихо. Але нікого не застане вдома — і минеться.

У Бірмі Новий рік настає в квітні, у найпекучіші дні після тропічних злив. Бірманці створюють для себе прохолоду — обливають один одного водою і при цьому виголошують „здравиці“. „Фестиваль води“ триває сім днів. Освяченню водою не піддаються тільки поштарі і ченці.

Бразильці зустрічають Новий рік на березі океану. Тут опівночі відбувається обряд вшанування богині води — запалені свічки встромляють у пісок, учасники свята заходять у воду і розкидають квіти.

Японці, коли б вони не народилися, відзначають день народження на Новий рік.

Ця обставина робить свято ще більш урочистим і радісним. Напередодні Нового Року, за чудовою традицією, над японськими містами і селами злітають тисячі повітряних зміїв. Удосвіта 1 січня про настання Нового року сповіщають сто ударів дзвона, люди виходять на вулиці і радісно вітають появу сонця. Існує прикмета: якщо сонце сходить на ясному небі — наступний рік буде щасливий.

На Острові „Свободи“ — Кубі, як тільки почують новорічні дзвони, одразу виливають із вікон на вулицю глечики води, щоб Новий рік мав світлий, як вода, шлях. У новорічну ніч о 12 годині під акомпаніамент ударів годинника кожний кубинець повинен з'їсти дванадцять виноградин на щастя.

В країнах Європи Новорічне свято також супроводжується оригінальними обрядами.

Небезпечно залишатися на вулицях італійських міст у передостанні хвилини старого року — саме в цей час із вікон викидають поламані меблі, різний мотлох, щоб у наступному році все було новим, красивим. Італійці перед Новим роком намагаються закінчити всі свої справи і ні в кого не позичають гроші.

Люблять повеселитися у Шотландії. Увечорі 31 грудня збираються всі родичі. О 12 годині ночі розчиняють двері, щоб вийшов старий рік і зайшов Новий.

За „Жіночим Світом“

СВЯТ-ВЕЧІР НА КНЯЖОМУ ДВОРІ

З прийняттям християнства прийшли в Україну теж візантійські звичаї, пов'язані із церковними святами. Було це, очевидно, в самих початках, бо дуже скоро український нарід пристосував ті звичаї до місцевих обставин, чи інакше сказавши, зукраїнізував їх.

Один літописець у своїй хроніці згадує перебування Великої Княгині (йдеться, мабуть, про княгиню Ольгу) під час Різдвяних свят на дворі візантійського царя. Вона розповіла, що весь день навечеря цього празника усі на дворі цісарському постили, і щойно пізно увечорі засідали до святої вечері. Вечеря ця складалася із дванадцяти страв, що символізували дванадцять апостолів. Шість із них були різного роду риби, приправлені, кожна в інший спосіб. А других шість це всякого роду овочі, переважно сушені, деякі у виді узварів, інші приправлені на східний спосіб, як бакалії.

Дванадцятю стравою була якась каша, каже літописець, приправлена медом, вимішана з турецькими горіхами та різними бакаліями, звана гарамкутушар. Ця остання страва найбільше припала княгині до смаку.

Вже у пізніших часах маємо навіть досить докладний опис Свят-Вечора, а радше цілого дня навечеря Різдва, на княжому дворі. Йдеться, мабуть, про часи панування князя Володимира Мономаха. Літописець каже, що того дня княгиня вставала дуже рано і одягнувши простеньке полотняне вбрання, ішла в пекарню (кухню). Там вона перше замішувала колач, який мав овальну форму і був завбільшки щиту княжого дружинника. Був він плетений у три верстви, а на самій горі розміщено було дванадцять малих колачиків, що представляли дванадцять апостолів. Дальші страви для княжого столу теж приготувляла особисто княгиня.

Як бачимо, наші княгині не були пусті „цяці“ на зразок французьких чи інших королев. І хоча славилися вони у світі великою елегантністю, красою і багатством по мистецьки вироблених золотих прикрас, теж вміли варити, пекти і шити, хоч цього і не мусіли робити.

Які ж були свят-вечірні страви колись на княжому дворі? В літописі згадується про дванадцять різних страв, що склалися з плодів українських піль, лісів та городів. Не бракувало теж і риби із українських рік, хоча, як каже літописець, риба не була головною стравою того вечора, як колись на столі візантійських цісарів. Згадується теж в літописі і про солодку пшеницю, приправлену маком і медом. Знаємо, що мак привезли в Україну болгари, не відомо однак чи солодка пшениця (теперішня кутя) це

зразок давньої візантійської каші, званої гарамкутяшаром, чи це якась болгарська лакоминка, чи просто витвір кулінарного мистецтва української жінки.

До Свят-Вечері засідала вся княжа рідня, придворний священик та єпископ. Вечеря починалася молитвою, яку починав сам князь.

Тоді придворний священик благословив калач та мед, що стояв біля калача, опісля княгиня краjala його на стільки кусків, скільки було приявних при столі осіб. Єпископ перший мачав кусок калача в меді і після короткої проповіді споживав його. За ним слідували княгиня, князь і решта приявних. Споживши, усі проспівали різдвяну пісню і щойно тоді починали їсти вечерю.

Каже літописець, що цього вечора не було на столі ні вин, ні інших напитків, лише чиста вода. В цей саме час, коли княжа рідня споживала різдвяну вечерю, у бічних залах палати вечеряли теж княжі дружинники з родинами, бояри та вся княжа старшина. Інші залі були заставлені столами для прислуги, для убогих, старців та самотніх, безродинних підданих. Коли князь починав вечерю молитвою, у всіх залах дзвонили дзвінки на знак, що князь починає вечерю. Тоді усі йшли за покликом князя і розпочинали вечерю.

Літописець каже, що весь день навечеря Різдва княжі слуги роздавали убогим одержу, харчі та монети на знак радості, що народився Спаситель.

Л. Тауридська
За „Новим Шляхом

Приходим з колядою,
Ангел зірку носить,
Дай, Боже, добру долю всім,
Хто долі просить!

Приходим з колядою,
Кутя стоїть на сні.
Дай, Боже, добру долю
Всім людям на Україні!

Марко Дацківський
учень 9-ої кл. Школи Українознавства
в Неварку, Н. Дж.

А СТАЛОСЬ ЦЕ ЧЕРЕЗ ЗМАГ

Ірка затрималась перед вузьким, але високим будинком, в якому жила її вчителька гри на фортепіані. Як завжди, стала на хвилину, щоб оглянути картини у широкому виставовому вікні галерії, що розміщувалась у нижньому поверсі будинку. Знову були нові картини. Внизу вікна — маленька табличка з прізвищем малярки і власниці галерії — „Людмила Сосенко”.

Ідучи вгору по сходах, думала про те, що змаг, який проходив у цілому краю і мав тільки одне завдання, добігав кінця, а її курінь його ще не виконав. Завдання було: „знайти визначну забуту українську людину”. Після лекції Ірка зайшла до бібліотеки і заглянула до довідника мистців. Там писало: „Людмила Сосенко, малярка. Народилася в Києві, студіювала в Парижі. Твори її знаходяться у музеях...”

На другий день пішла до галерії з Марійкою. Оглядали картини і приглядались до жінки, що саме пояснювала щось покупцеві картин. Може це пані Сосенко?

— Чи можна говорити з пані Сосенко? — спитали її обережно.

— Пані Сосенко немає. Вона сюди не приходить.

— Чи могли б ви дати нам число її телефону?

— На жаль, не можу. Вона цього не бажає. А що вам треба від неї?

— Нам потрібно для шкільної задачі дещо її розпитати...

— Це неможливе, — строго і рішучо відповіла жінка і відійшла до прилавка та почала щось шукати в паперах.

Наступного тижня Ірка розповіла про все вчительці фортепіану.

— Ірко, та ж пані Сосенко живе тут, у цьому будинку, — засміялася вчителька. — На третьому поверсі.

Справді, коли Ірка подивилась на таблички з прізвищами біля дзвінків, то прочитала, що на третьому поверсі, помешкання ч: 3-А живе Л. Сосенко і Р. Фішер. Потелефонувала до Марійки, і коли за кільканадцять хвилин прийшла, вибрались на третій поверх. Постукали в двері і почули за ними рішучі кроки.

— Хто там?

— Ми до пані Сосенко...

Двері трохи відхилились і в них появилася жінка, з якою говорили в галерії

— Пані Сосенко зайнята. Не бажає, щоб їй перешкождали.

— Ми дуже хочемо говорити з пані Сосенко...

— просила Марійка.

Крізь відхилені двері бачили кімнати, стіни яких були завішані картинами.

— Хто це там, Ріто? — почули тоненький слабкий голос десь з глибини помешкання.

— Пані Сосенко! Добрий день! — крикнули в двері по-українському. — Ми до вас!

Жінка затріснула двері і, не зважаючи на стукання, вже їх не відкрила.

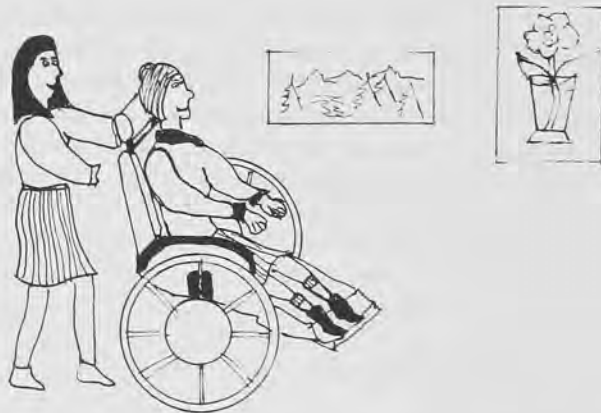
Ірка з Марійкою рішили почекати у вчительки фортепіану і прийти пізніше ще раз. Десь за годину знову зійшли на третій поверх і постукали в двері. Стукали досить довго, вкінці почули за дверима рух і двері легенько відкрились. Побачили маленьку срібноволосу жінку на візочку.

— Пані Сосенко? Добрий день, — тремтячим голосом вимовила Ірка.

— О, як приємно почути рідну мову, — усміхнувшись сказала малярка. — Заходьте і закривайте за собою двері, — і справно керуючи візочком, поїхала в дальші кімнати.

В ательє Ірка розповіла, що їй дуже подобались картини і зацікавило українське прізвище. Хотіли б більше про неї довідатись.

— У мене немає багато часу, я мушу працювати над картинами. Крім того, Ріта, моя секретарка, не дозволяє мені приймати гостей. Вона вважає, що це негативно впливає на мою працю, — пояснювала малярка.

— А все ж таки, розкажіть нам дещо про себе, — просила Ірка.

Мисткиня закурила папіросу і задивилась кудись у вікно. І стала оповідати. Марійка непомітно включила записувач.

Пані Сосенко оповідала, як по відступі українських військ в часі Визвольних Змагань з України опинилась з батьками в Парижі. Там виросла, ходила до школи і студіювала малярство.

А опісля в 1925 році переїхала до Нью Йорку. Тут вийшла заміж, а коли помер чоловік, нею заопікувалася його сестра Ріта.

Коли треба було вже відходити, Ірка спитала:

— А яка ваша улюблена картина?

— Улюблена картина? — перепитала малярка. — Ось, ходіть, я вам покажу мою улюблену картину.

Відкрила двері до спальні і дівчата побачили величезну картину, яка займала цілу стіну. Це була панорама Києва — пізнали відразу.

— Цю картину не віддам Ріті, ні нікому, — якось завзято і ніби злісно сказала Сосенко. — Ця картина — для своїх...

Оливково-жовті та блідо-зелені і голубі кольори творили легкі зариси міста на горбах. Де-не-де блискала цятка золота...

— Мусите йти вже, — рішуче сказала пані Сосенко, і дівчата, діставши дозвіл прийти знову, радісно вийшли з помешкання. Вже зарисовувався в них плян, як познайомити українську громаду з цією цікавою визначною українською мисткинею.

Святвечірня пластова зустріч відбувалася цього року дуже святково, в Українському Інституті, що, як палац, красувався між американськими музеями. На зустріч були запрошені також батьки юнацтва та новацтва. Зала була повна-повнісінька.

Столи були накриті білими скатертями, на них стояли різдвяні страви. А в куті під іконою стояв великий дідух.

В залі зчинився рух, коли через вікно постукали і помахали руками, що вже приїхало авто... З нього винесено візочок із маленькою постаттю. Коли Марійка з Іркою ввели візочок у відкриті двері до залі, всі привітали Людмилу Сосенко словами „Христос Рождається“. Вона зворушено усміхалась і щось тихо говорила та хитала головою. Посадили її на почесному місці і сіли до вечері. Пані Сосенко мережаною хусточкою витирала сльози і усміхалась.

А коли після вечері колядували, пані Сосенко голосно сказала до Ріти Фішер, що стояла в неї за плечима:

— Ріто! Завтра перевези сюди мою картину Києва. Тут їй буде найкраще!

Для Філателістів

15-та РІЗДВЯНА ВИСТАВКА ПОШТОВИХ МАРОК СУФА у ВІДНІ

Традиційна різдвяна виставка поштових марок, 15-та з черги, що її влаштовує Союз Українських Філателістів Австрії (СУФА), відбулася від 29-го листопада до 1-го Грудня 1985 року у залі, прикрашеній гербами столиць австрійських провінцій, у віденській ратуші.

Рівночасно під час цілої виставки в сусідній т. зв. „камінній залі II“ урядова спеціальний відділ австрійської державної пошти. Ця виставка поштових марок СУФА з приводу „першоднівки“, тобто першого дня випуску австрійської марки, відбувалася вже шостий раз в рамках різдвяної виставки культурного відділу уряду міста Відня.

Місцем виставки є т. зв. „зала народів“ у віденській ратуші, а разом з нею постійно відбувається також т. зв. „Живе Різдво“ у всіх святочних залах з виступами лялькового театру, концертами хорових і музичних ансамблів і солістів.

Як в минулих роках, так і цим разом австрійська державна пошта брала участь у виставці СУФА із спеціальною виставкою проєктів австрійських поштових марок і пробних друків. Цього року темою її були релігійні мотиви на австрійських поштових марках і тому показували святих, яким австрійська пошта присвятила поштові марки. Це для українців мало особливе значення, бо в 1985 році відзначувало 1100-річчя смерті св. Методія, апостола слов'ян і одного з опікунів Європи.

Проєкти двох спеціальних поштових штампів виготовив, як звичайно, почесний член СУФА мистець-графік Ергард Штайнгаген. Спеціальний поштовий штампель з датою п'ятниці, 29-го листопада 1985 року, зображує частину стінного малюнка Різдва Христового з української католицької Церкви св. ВМ. Варвари у Відні. Малюнки на стелі і на стінах церкви св. ВМ. Варвари виготовив у зв'язку з

відновою церкви в роках 1983-84 відомий український мистець із ЗСА Святослав Гординський.

На офіційній коверті першоднівки видніє кольорова фотографія цілого стінного малюнка.

Другий спеціальний поштовий штемпель з 30-го листопада 1985 року, який також виконав Е. Штайнгаген, присвячений 1100-ій річниці смерті св. Методія. На штемплі бачимо св. Методія також на підставі малюнка з церкви св. ВМ. Варвари.

YUNAK
221 Fire Island Ave.
Babylon, N.Y. 11702
U.S.A.

YUNAK
221 Fire Island Ave.
Babylon, N.Y. 11702
U.S.A.

На третьому спеціальному штемплі, що присвячений різдвяній виставці культурного відділу уряду міста Відня і віденському різдвяному ярмаркові, бачимо групу в українській народній ноші перед ялинкою, а під цим герб міста Відня.

Цей штемпель виготовив відомий віденський мистець Готфрід Кумпф і він гостив на виставці СУФА в неділю, 1-го грудня 1985 року, та підписував коверти, на яких пошта відбила спеціальний штемпель за його проектом.

YUNAK
221 Fire Island Ave.
Babylon, N.Y. 11702
U.S.A.

ЗИМОВА ПРОГУЛЬКА

В суботу, 16-го лютого 1985 року, наш 40 Курінь пластунок ім. княгині Ольги в Боффало вибрався на прогульку. Запросили ми і юнаків з 27-го Куреня ім. гетьмана Пилипа Орлика поїхати з нами. Вони радо скористали з запрошення.

І наш гурт в числі 30 учасників поїхав до місцевості Стактон, віддаленої біля 50 миль від Боффало, щоб там поїздити на моторових санках. Їхали ми автами. Подорож тривала біля півтори години. Під час їзди ми співали пісень, розмовляли і не зчулися коли наші авта, а було їх шість, завернули на польову дорогу що вела на вершину досить високої гори, на якій знаходилося місце нашої прогульки. Чудова гориста околиця, вкриті свіжим снігом поля говорили нам, що прогулька буде чудова.

Учасники прогульки з провідниками

Заїхали ми до одного американця. Наша подруга зв'язкова Оксана Бережницька вже від кількох років нав'язала контакт з клубом „моторових санкарів” у цій місцевості і вони радо дають нам санки. Так було і цим разом. Коли ми заїхали на місце, чекало вже на нас 11 гарних санок. Деякі з нас ніколи на них не їздили і трохи боялися. Мали ми різні пригоди. Коли наші провідники побачили, що ми вже самі вміємо кермувати санками, дозволили нам їздити самим. Декому перевернулися санки і тяжко було „видрапатися” з глибокого снігу.

Надворі було дуже зимно. Вітер сильно дув нам в лица. Одна юначка і юнак поїхали лісовою стежкою і загубилися. Ми довго шукали за ними. Виявилось, що їм зіпсувалися санки і ми мусіли просити наших провідників про поміч. У великому гаражі безнастанно горіла піч, де ми могли погрітися та трохи просушити мокрі черевики. Там голова Пласт-

п. Володимир Бурда приготував перекуску

Ой зимно, зимно, але ми веселі

прияту Зенон Боднарський і Володимир Бурда приготували для нас перекуску. Теплі вінерки і содова вода дуже нам смакували. На закінчення прогульки ми зробили велике коло, до якого стали наші американські приятелі. Ми подякували їм за гостинну зустріч і поміч та заспівали пластове „Надобраніч”. Вони запросили нас приїхати знову на наступну зиму.

Вертаючи додому, ми говорили про наші пригоди. Я думаю, що ми мали дуже гарну прогульку, яка залишиться приємним спомином.

пл. розв. Наталка Паславська
курінна

„ВИГЛЯДАЄ, ЩО Я НЕ МАЮ ВИБОРУ”

Сценка на ватрі „Року Молоді” в Таборі „Золота
Булава” в Канаді

Федір: Добрий вечір.

Мама: Федоре, де ти, сину, дівасяся? Вечеря вже готова, чекаємо на тебе.

Федір: Пробачте, мамо. Я затримався на роботі.

Мама: Нічого, сину! Вже сідай, бо вечеря вистигне.

Федір: Бабцю, вареники дуже добрі!

Бабця: О, дякую тобі, дякую!

Входить післанець: На! Підпиши (дав папір).

Тато: Дякую дуже (до післянця) — Федоре, це для тебе.

Федір: Дякую! (павза)

Бабця: Федоре, а що там пишуть?

Федір: Уряд дає мені право виїхати з України (павза). Я не їду!

Мама: Чекай і подумай!

Тато: Ти мусиш!

Федір: Чому я маю виїхати? Мені тут добре.

Тато: Добре? Як добре? Що ти говориш?

Федір: Я тут народився. Це моя країна. Тут моя родина, робота. В мене тут друзі, мої рідні, моя батьківщина, яких я люблю. Я маю право тут жити.

Тато: Тут ніхто не має прав.

Мама: Дивися на свого друга Остапа. Його на Сибір забрали; і за що? Він же ніякого зла не зробив! Тебе можуть взяти як наступного по Остапові.

Федір: Я ж мрію вернутися на університет у Львові і закінчити студії історії рідної країни.

Тато: Не дури себе, сину! Тебе вже раз викинули із школи за те, що ти сперечався з арабами, хоч у твоїй клясі арабів не було. Ти подумай. Ти не можеш погодитися з неправдою, несправедливістю. Через те тебе хочуть позбутися.

Бабця: Я пам'ятаю як твого діда мучили за те, що вперто не хотів відступити від своєї віри і не вписався до комуністичної партії.

(Чути телефон)

Федір: Добрий вечір. А! Тарасе! Я маю тобі щось дуже важливе сказати.

Тарас: О, ти також.

Федір: О, ти також.

Федір: Добре! В парку за пів години побачимося. (До мами) — Мамо, я їду до парку зустрінутись з Тарасом. Повернуся за годину.

(У парку)

Тарас: Федоре, мушу тобі щось дуже важне сказати.

Федір: Та кажи. І я тобі маю щось сказати.

Тарас: Я почув на роботі, що тебе після вакацій не приймуть назад до праці. Вони на твоє місце знайшли когось з комуністичної партії.

Федір: Справді?! Знаєш мені дали навіть дозвіл виїхати з України. А я не хотів, бо тут моя батьківщина. А тепер?... Що буду робити без праці? Та й в університет нема як дістатися.

Тарас: Я тобі кажу, друже, їдь. Тут тобі багато не лишилося. Краще їдь! Будеш бідувати, якщо залишишся!

Федір: На жаль, ти маєш рацію. Виглядає, що я не маю вибору. (Друзі прощаються і сценка кінчається). (Всі співають „Лебеді материнства”).

Написали й виконали на ватрі:

Юнаки: Степан Луців — тато

Тамара Костецька — мама

Ірка Дмитрак — бабця

Филип Розлин — Федір

Тарас Говера — товариш

СВЯТО ІВАНА КУПАЛА

На „Золотій Булаві” ми плекали традиції і святкували романтичний вечір — Свято Івана Купала. Юначки довго працювали над плянуванням цього вечора, уживаючи багато старих традицій. І юнаки не були лінюхами, вони варили смачну вечерю у славному ресторані „Cher les hommes”.

День перед святом юнаки вислали юначкам чутливе запрошення на вечерю. Сплівши свої вінки та зробивши Марену і приготувавши деревце з цукерками, юначки вирушили до юнацького табору на романтичний вечір. Юнаки зварили пишну вечерю у своєму ресторані й при вечері забавляли юначок коротенькою програмою. Після вечері всі зійшли над озеро, де юначки співали і виводили хороводи до купальських пісень. Опісля юначки пробували

оборонити свою Марену і деревце від юнаків, але їм не вдалося. Юнаки всією силою кинулися на деревце та вхопили Марену. Юначки не піддавалися. Вони взяли Івана і його також втопили. Коли вже юнаки заспокоїлися, юначки хотіли звірити, яка буде доля їхньої любови. Ми скинули наші віночки й кинули їх у озеро. Юнаки за ними радо побігли. Опісля кожна пара пішла на нашу останню спільну ватру, де під впливом веселої атмосфери та гомону пісень всі гарно забавлялися.

пл. розв. Христя Каліцінська

Вінніпег

ТАБІР СКІНЧИВСЯ...

Далеко на сході гомін юнацького сміху розплився в соняшнім промінні і затих. Легко відбивається горизонт в тихім озері...де юнацькі лиця, як вітер, зникають.

Коротко ми тут пробули. Дуже скоро стали ми товаришами. Довго світитиме світло в очах учасників, коли пригадують той веселий сміх братерські співи, успішні ватри. Добре пам'ятати, але треба й відновляти дружбу.

Чого ми тут навчилися? „Плекатиму силу і тіла і ума.” Такі легкі слова... але не легко їх впровадити в життя. Тут ми вчилися самопізнання, самовиховання, плянування. Все це ми пізнавали і радо приймали з увагою, коли було потрібно, зі сміхом.

„Добрий був табір. Так дуже добрий!” Ходячи по таборі, вже без шатер, всілякі думки, мрії і при-

годи перелітають скорим летом. Дивне почуття. Почуваюся ніби доброго товариша втратив.

„Брама ще стоїть, кухня ще готова до куховарства.” На стежці не гуде нічого, лиш звук гари розходиться по воді. Озеро в скелю грає. Твориться ритм, який мої вуха легко сприймають. Небо синє, сонце заходить, але ще горяче надворі.

„Легко було б вбрати купелевий стрій і скочити у воду. Легко було б піти, але... не піду.”

Я б дивно чувся тут сам в озері. Куди всі пішли? Чому? Що вони роблять? Не знатиму... коли є наступний табір?

„І летом крил скоба крізь хмари полину і бистро розгляну на землю мою.” Час вже полетіти. Табір скінчився. Ну, вже сонце зайшло. Закінчи минуле... хай залишиться спомин у душі моїй.

Адріян Гавалешка — Вінніпег

ОДНІЄЇ НОЧІ НА СТІЙЦІ

Але ж тепло. М'ягенько, вигідно — добре спиться. Здається, що на хмарі. Але раптово стає ясно. Хочеться утікати від світла, але не можна. Прокладаєшся. Товариш світить лампою в очі. „Тобі ясно?” він питається з усмішкою.

Є кілька некультурних слів, які ти міг би промовити, але ні. Дуже неподобається вийти з тепло-го спимішка, але мусиш. Натягаєш сорочку і теплі штани і вилазиш надвір. У шатрі, чути як товариш залазить до спимішка, і за кілька хвилин хропе. Якось то здається, що життя несправедливе; на жаль так мусить бути.

Виходиш з шатра. Надворі тихо, і час затримався. Час від часу жаба десь на щось нарікає. Очі заплющуються. Ні! Мусиш сидіти збудженим на стійці.

„Добрий день, я називаюся...” Серце скоро б'ється, але то тільки хтось у сні говорить. Який звір десь „чикчикує” і тоді знову тихо. Раптом зривається щось. Дивлюся скоро на годинник. 3:59...4:00. По таборі годинники цвікають. Ой ні! Заснув на стійці! У таборі все гаразд. Хоч то добре!

За кілька хвилин вже час. Ідеш до чергового шатра і робиш те, що товариш тобі робив годину тому. Юнак вилазить з шатра надвір. Тепер твоя черга. Назад до шатра і до спимішка... і вже знов тепло. За кілька хвилин ти також хропеш. Скінчилася ще одна ніч на стійці.

пл. уч. Борис Медичкий
Торонто

БОГ ВІТРУ

Приїхав він у моторівці
Весь у темному, чорному вбранні.
Сильний, могутній, непереможний
Став на скалу і випростався
Широко розпростерши руки.

Почав розмову з вітрами
Крикнув він: „Ах, біда!”
І впізнали ми друга
Юрка Мончака

Оксана Рибак

ВІТРЕ ГОНИ

У світ на вітрогоні
Вітре нас повій!
Полетимо швидко
В далекий обрій.

У світ летимо вітрогоном,
Про „Золоту Булаву” всім розкажемо,
І про те товариство,
Його життя-любов, що тут є.

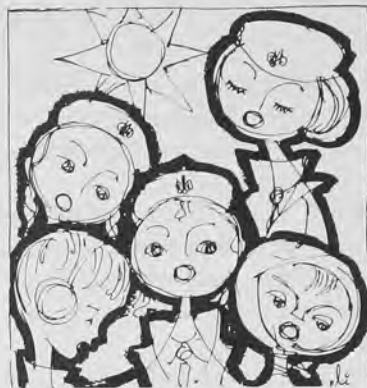
Розкажемо про озеро „ДО”,
Що так тихо тут пливе,
Розповімо, яка тут природа,
Яка дівоча врода.

Про Івана Купала буде казка,
Про ватри чарівні,
І про вражі п'явки
Та цікаві прогулянки.

Вітре гони,
Нас понеси,
Щоб ми розказали
Про ці добрі часи,
Що на „Булаві” були.
Як ми гуляли, співали
Дівчат забавляли
Життя кохали.

пл. розв. Юрій Дякунчак
Торонто

Матеріали — творчість юначок і юнаків з табору „Золота Булава”, Канада 1985—крайовий вишкільний табір, в якому було 34 учасників. Коменданткою юначок була пл. сен. Таня Джулинська, комендантом юнаків — пл. сен. Орест Джулинський. Виховники: пл. сен. Ганя Шиптур, ст. пл. Христя Маців і ст. пл. Таня Чолій, пл. сен. Роман Зазуля, ст. пл. Юрко Мончак і ст. пл. Тарас Сілецький. Матеріали зібрані в таборівій одноднівці — сторінок 58.

СОГЛАСНО СПІВАЙТЕ...

Согласно співайте, Ісуса витайте,
себо Бог істинний, нас ради рожденний.

Від небес післаний, із Пречистой Панни
Син Божий во плоти плаче межі скоти.

Радуйся Маріє! От Восток царіє
за звіздою приходять, дари йому приносять.

Злато, ливан, смирну — Младенцу нескверну,
яко Царю віку — Богочоловіку.

Тепер вже безпечно, най іде конечно
громада пастушков у Вифлеєм Юдов.

Поспішно грядіте, в около станіте,
і во труби заграйте, со ангели співайте.

Прийшовши заграйте, коляду віддайте,
малее Дитятко чей прийме ягнятко.

Най поють прекрасно, весело согласно!
Стефан бас тримає, а Іван заграє.

Михайло дисканта, а Грицько за альта,
Макарій тенора, хай ввійдуть до двора.

Закличте Микити, хай візьме тримбіти:
починай трубіти, Бог буде платити.

Як побачив Гарасим, що то є Божий Син,
то скочив по струні, сівши на два коні.

Весело поскачте і більше не плачте!
Най Ісус Младенець піде з нами в танець!

Марія Пречиста зродила нам Христа,
пустила до шопи цілувати стопи:

Христос ся розповив, всіх до себе притулив:
царство нам дарує, де Він сам царствує.

Записане від Ярослава Елиєва

НАРОДЖЕННЯ ПРАВДИ

(Українська різдвяна легенда)

Як згрішив Адам, так темно зробилося людям, що в п'ятні не знали, де є Правда і дуже мучилися. Коли вже терпіння були завеликі, ангел сповістив Марію, що вона народить Христа, який отворить людям очі на Правду і дасть їм силу поборювати всю неправду і насильство.

І зачули про те, що народиться Правда, бідні люди і зраділи. Зачув про те цар Ірод і всякі багаті і всі вони дуже посмутніли.

Як Христос народився, зійшла зоря із неба на землю. І сходять ангели з неба на землю поміж людей і натягають серця їх у струни і грають на тих струнах. Котре серце заграє радістю в один звук з ангельськими хорами, тому вони отвиряють дорогу до Вифлеєму, де Марія народила Христа. А котрі серця налиті кривдою людською і неправдою, то не чують ангельських хорів і не бачуть зорі, яка веде до Вифлеєму, до стайні убогої, де народилася Правда.

Ніч від тої зорі стала така ясна, що видно було через стіну в кожній хаті, що в середині робиться, і видно було в кожному серці, чи воно тішиться з народження Правди чи смутиться.

Донесли цареві Іродові, що в його царстві десь народилася Правда, що від неї усі люди будуть щасливі.

А цар Ірод розлютився:

— Що мені з того, — сказав, — що всі стануть щасливі і рівні? Тоді я не буду панувати!

Але що він міг знати, коли він не розумів мови ангельських хорів і в своїх палатах не бачив зорі, яка зійшла над Вифлеємом. Він закликав тоді усіх архиєрів і наказав їм у вчених книгах розвідати, що там написано про прихід нової Правди на землю.

Виступив тоді найстарший архиєрей Каяфа і сказав, що Правда має народитися у Вифлеємі.

Почервонів з люті цар Ірод і прикликав своїх слуг та наказав їм сердито:

— Ідіть усіми шляхами до Вифлеєму і вигубіть усіх дітей до другого року життя. Вільно вам тільки минати панські палати.

Довідалася Марія, що цар Ірод звелів убити її сина, але запізно. Коли Марія втікала з Вифлеєму, слуги Ірода обставили всі дороги та поробили засідки у лісі.

Утікала Марія зі сином на руках днями і ночами, рівним полем і горами, аж забила у глибокий бір. А серце в Марії б'ється, а ноги в Марії вгинаються з утоми. Де стане Марія ногою своєю, там зеленіє

папороть, а де впаде її срібна сльоза, там розквітають конвалії. Здоганяють Іродові воїни Марію, а далі стають і кажуть:

— Була зима, як вона почала втікати, а тепер, бач, літо! Куди, куди нам, щоб її зловити!

Аж у самім найглухішій борі вони натрапили на її слід і стали здоганяти. І вже були б її впіймали, аж Марія глип: на боці розбійницька яскиня. Кинулась вона туди і молить-голосить:

— Захуйте мене, люди добрі, перед ворогами.

А в ясині була тоді прокажена розбійницька мати й мила прокажену свою дитину.

— Як же ж ми тебе заховаємо, — каже, — бачиш, ми прокажені. Може твої вороги не ввійдуть, бо будуть боятися зарази, але ти і твоя дитина все одно пропавші.

А Марія тоді весь бір перед яскинею засіяла рясними конваліями і заговорила:

— Скупайте ви мою дитину разом із вашою прокаженою, аби я була безпечна, що її ніякий воїн не рушить своїм списом, бо буде боятися зарази.

Положила Марія свого сина в одну купіль з прокаженою дитиною, аж тут надбігають воїни Іродові й стали:

— Тікаймо, — кажуть, — з того місця, бо тут розбійницька яскиня та ще і до того всі прокажені. — І втекли.

Нахилилася Марія над шапником, в якому купалася її дитина з прокаженою, і всміхнулася до свого щастя. А від того усміху прокажена дитина стала здоровою.

Коли розбійники повернулися до ясині, побачили оздоровлену дитину, самі стали здорові і від того часу стали на праведний шлях.

А цар Ірод погіб у ганьбі і пониженні.

І ліс загомонів ангельськими хорами.

І між людьми вселилася Правда.

ЧЛЕНИ УСП ЧАСТО ПИТАЮТЬСЯ.....

Що це таке оформлення в УСП?

Оформлення це є процес прийняття до УСП.

Чому я мушу подаватися до прийняття до УСП? Чи це не є автоматичне?

Ні, це не є автоматичне, так як наприклад, переважно „переходиться” з новачтва (УПН) до юнацтва (УПЮ).

Коли Тебе звільняють з УПЮ — коли Ти закінчив 17-тий рік життя або середню школу — Ти, як вже людина доросла, рішаєш що Ти хочеш далше бути в Пласті, розумієш свої обов'язки і права в УСП — і виводяєш прохання про прийняття до УСП.

Чи я є членом Пласту коли я НЕоформлений?

Після статуту Пласту, ні. Члени Пласту поділяються на 4 улади — УПН, УПЮ, УСП і УПС. Коли Тебе звільнено з УПЮ, Ти вже не є членом того уладу. Якщо Ти ще не оформився, Ти ще не є членом УСП. Очевидно, Ти також не є членом УПН ані УПС.

Себто, Ти не є в ніякій уладі і тому не є в Пласті.

Що потрібно щоб оформитися?

В Правильнику УСП пише: Пластун... (що) хоче вступити до УСП, мусить надіслати через місцевий пластовий провід до крайового проводу УСП:

- а) прохання про прийняття до УСП
- б) посвідку звільнення з Уладу Пластунів Юнаків згідно з правильником УПЮ
- в) опінію зв'язкового
- г) виводження вимог крайового проводу УСП

Переважно це все є на анкеті яка знаходиться при кінці правильника УПЮ част. І але можуть бути різниці по краях через точку (г). Наприклад, в ЗСА недавно видано нову анкету. Крайовий Референт УСП повинен мати відповідні анкети для краю.

Що це є Осередок Праці УСП?

ОП є місцевою (переважно значить „станичною”) АДМІНІСТРАТИВНОЮ частиною УСП. Члени УСП входять у склад пластової станиці, на терені якої живуть. Принайменше 3 члени УСП творять ОП—УСП.

Навіть члени УСП далекого віддалення — це ті, що живуть у місцевостях, де немає пл. станиці — належать до Осередку Праці УСП Далекого Віддалення.

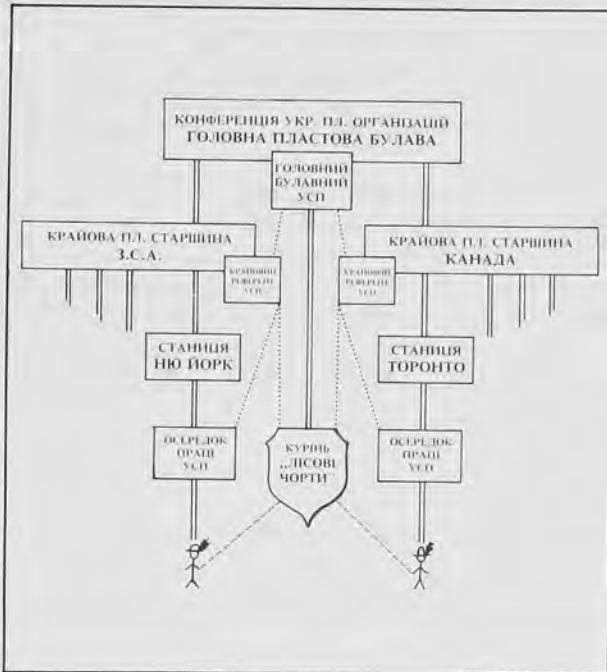
Чому я не можу лише належати до куреня УСП а не до осередку?

Коли Ти був в юнацтві Ти належав до куреня і до станиці. Так само є в УСП. Членство в УСП є членством у крайовій пластовій організації. Крайові пл. організації є організовані територіально — у станицях. Частиною станиці є Осередок Праці УСП.

Курені УСП є допоміжною частиною УСП не адміністративною. Приналежність до куренів є добровільна і необов'язкова, курені можуть мати членів розкинутих по різних станицях і країнах. Курінна вкладка є цілковито власністю куреня, і немає нічого спільного з вкладкою члена крайової пл. організації.

Берім на приклад двох Лісових Чортів, одного з Нью Йорку а другого з Торонта. На схемі подвійні лінії показують адміністративну дорогу членства в Пласті. (Кривульки це дороги звітування.)

Зложено на підставі Правильника УСП з 1976 р. та Статуту ЗСА 1985

16 КУРІНЬ УСП “Чорноморські Хвилі”

Впродовж свого існування курінь „ЧОРНОМОРСЬКІ ХВИЛІ” займався і займається поширенням морської ділянки серед пластунок. Ціль куреня: поширювати культ українського моря через збереження традицій українського моряцтва, організування морських таборів, Днів моря серед громадянства і Днів Морського Пластуна на пластових таборах та інших таборах української молоді. Чорноморські Хвилі збирають також матеріали для виховання й вишколу морських пластунок.

Курінь має три ступені: прихильниці — Краплі, членки котрі одержали перший ступінь — Хвильки, а повноправні членки — Чорноморські Хвилі.

КУРЕНІ! ОСЕРЕДКИ! Надсилайте повідомлення про вашу діяльність:

Olha Stasiuk
36-16 24 Street
L.I.C., NY 11106
U.S.A.

19

ВІДГОМІН ВСЕСВІТУ

Частина друга

Зникай!... Зникай!!... І то чим скоріше, щоби тобі не вий білка з ока цей живопис! Кричить мені прямо голос; б'є немов залізним цвяхом по мозку. Думка, одна навиперед другої, аж захлистуються, пражать ум, не дають заспокоїтися. Геть — це щось інакше від правди, це, мабуть, інший світ, інший час... не туди я попав, куди прямував! Це щось сказане, несамовите!

А може... це щось нормальне? А як прекрасно в тім світі можна вчитати свою майбутність. Прямо неймовірно! Бо звичайно, знаючи майбутність, людина могла б змінити сучасність, а це моментально змінило б майбутність, яку перед хвилиною пізналося. І вона перестала б існувати — ба, вона ніколи не існувала б. А тут? Можна без труду відчитати майбутність. Та ж той з лопатою пізнав свою майбутність, відразу: знайшов знахідку — знайшов себе! І навіть не міг змінити сучасне, і рівночасно вимазати, стерти приречене майбутнє. Не міг! Бо тут, в цім місці злови всі шляхи, безумовно всі дороги ведуть до однієї майбутності. Зміни один шлях — всеодно викопаш ту саму знахідку, те саме майбутнє. Череп — це лиш дзеркало, в якому можна було побачити себе у майбутньому.

Чим скорше віддаляюся від цієї пустелі черепа; може за горизонтом щось інше побачу. Там чимсь спокійнішим повіває.

Ген за обрієм зникла Черепова пустиня, а тут під мною шумлять душі. Ану, загляну в них; вони такі веселі, зайняті різними думками. А їх так багато, багато. Зате чомусь не видно ніде закутаних у гнилі ганчірки істот; чомусь ніде не розкидають пуху... нема теж тої луни, яка повалила тих з лопатами, і розпустила їхні душі у простір. Видно, що тут щось інше діється. Зовсім інше.

Зближуюся до них. Дивись, одна особа говорить щось — про іншу. Здрігнувся. Не повірив своїм почуванням: нема любови в цих словах, а зате прокралася з них — ненависть. Нічого, може це лиш один випадок. От, дотикаюся іншої душі — знова хвилячки ненависти. І все... А далі — думки, які крутяться кругом того, хто їх творить. Пасивно викорінюється зв'язок одної душі з другою. А що це за зв'язок? Що це за ненависть? Щось нездорове тут у просторі. Мені стає морочно. Так спокійно, а стільки негативних думок. І тут я заглянув глибше в душі...

Дивись, що це? Кладовище? Так, тут спочивають тлінні останки померлих... Що!? І блиснув струм крізь мене: ката ховають... трумна... а далі пам'ятник для голуба... для пса... А за рогом

хтось покорчено шукає якогось насіння, а його співжителі голкою розносять по тілі дурман: гангренить єство. А ще далі двоє старших нівечать свій плід, який сидить закований перед екраном, без думки, без волі та ініціативи. А от гурма істот шантаж ведуть, а противник не дається, не обзивається, лиш сильніше стискає за горло свого... підданого? Ні, якого підданого!? Та ж це твій брат! Йому байдуже, він далі тисне аж поки не задавить його... себе... і всіх кругом.

Дивлюся я на це, і відчуваю нестриманий жах, аж їжиться душа, протестує, бунтується, хоче забуття. Але я далі дотикаюся душ, бо хочу все точно знати. Чому? Чого ж так троїть себе цей світ? Чи ж ви не бачили свого черепа? Бо той з лопатою в білій пустині пізнав у знахідці майбутність. А ви? Тут подібні знахідки валяються під ногами скрізь, а ви торощите ці черепи немов би їх не було! Читайте свою майбутність у них! Чи ви поглухли?! Іванове Одкровення дійсно недалеко! Тих сім чаш — це поступенний розлив, а не наглий Армагедон.

Враз потряс всесвітом віддих — такий велетний, могутний, і сказано їдкий. Це Его — Велике Я, про себе дало знати. Воно посіяло своє зерно всюди, в кожній душі розцвіло Мале Я, пустило коріння. Кожне Я — це паразит, який скріплює себе коштом другого Я: взаємна користь, чи радше взаємна загибель.

Не витримав я того виду, того гада який обкрутив ті псевдонімі душі. Злетів я даліше понад кулю, аж поки мене не огорнув всесвіт — темний, спокійний, зате порожний. Випрямився мій дух, здвигнув свою міць:

— За тих котів, за голки, ненависть вашого Его; за те, що братів викинули з свого існування — нехай вам буде моє Его!!

На кулі земській рознеслися спершу блиски, ясні як зорі, а за ними хмари, як грибочки, вгору понеслися. Всюди, всюди... Їх так багато. Звідси, як це гарно виглядає, немов у казці... Та нагло закружляв кругом мене аркан душ тих, що з лопатами гребли в пустині. Навколо мене обкрутилися так звільна, поволі. І промовив голос того першого, що знахідку був знайшов:

— У твоїй душі теж заплодилося Его, нещастя чистої душі. Ти дбав за себе, і уважав твій осуд справедливим. А зле оце ти вчинив...

— Чому — здивовано я запитався, — та ж ви не бачили що там чинилося, і все це з приводу Великого Я?!

А він мені відповів:

— Знищив ти носіїв того Я, але самого Я ти ще не подавав, ні у світі, ні в твоїй душі. Треба Его викоринити, бо кожна ідея вічна, зла вона чи добра. Її не знищиш матерією. Ми простили тим унизу — прости й ти. Заверни своє діло — ти ж сам поза часом, то можеш. А як завернеш, йди у світ, у такий, яким він є, і викоринюй те, що їх всіх зможе подолати.

І розплилося в безвість коло душ. На них жде іспит своїх діл. Але вони мені вказали куди йде шлях мого буття. Завернув я час, лишилася земля такою, як була. Лиш я знайшовся серед неї, щоб крок за кроком усувати не злі істоти, але Зло в істотах.

Осінь, 1984.

КОЛЯДУЄМО І ЩЕДРУЄМО

ОЙ, ДИВНА, ДИВНА НАША РОДИНА

Жваво

Ф. Колесса

mf

1. ОЙ, ДИВ- НА, ДИВ- НА НА-ША РО- ДИ- НА, ЯК ДО ВЕ- ЧЕ- РІ
КОЖ- НЕ ВЕ- СЕ- ЛЕ, ЯК ТА ДИ- ТИ- НА, ЦЕ БО ХРИС-ТОС РАЖ-

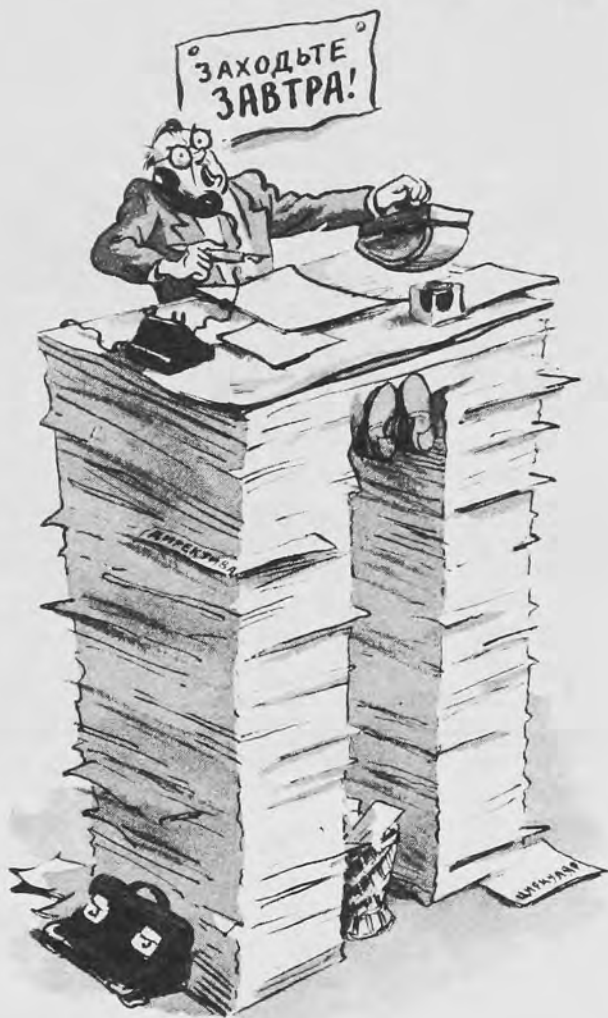
p

СІ- ДА -Є, РІЗ-ДВО ХРИ-СТО- ВЕ СІ- ЛИ ВІ- ТА- ТИ,
ДА- ЄТЬ- СЯ! РА-ДУЙ- СЯ, РА- ДУЙ БО- ЖА- Я МА- ТИ,

РА-ДУЙ- СЯ РА- ДУЙ РА- ДУЙ-СЯ!

2. АНГЕЛ НЕБЕСНИЙ ХАЙ МІЖ ВАС СХОДИТЬ
НИНІ ІЗ БОЖИМ ДИТЯТКОМ,
ВЕСЬ НАШ ДОСТАТОК І ВАС ХОРОНИТЬ
ВІД НЕДУГ ВСЯКИХ, ПРИПАДКУ,
ЩОБ РІК ВІД РОКУ РАЗОМ СПІВАТИ
РАДУЙСЯ, РАДУЙ, ПРЕСЛАВНА МАТИ,
РАДУЙСЯ, РАДУЙ, РАДУЙСЯ!

у СМІХНИСЯ!

Новий вид меблів.

Я хотів мати братчика але не такого малого...

Він зробив масток на воді зі соком...

Неуважний мисливець.

.....

ДРУЖЕ
ШЕБЕ

КЛИЧЕ

ЛІСОВА ШКОЛА

КОЛИ: 21 червня — 5 липня 1986
ДЕ: околиця Гантер, Нью-Йорк
Карти зголошення можна одержати
у станичного/ої

Чи Ти будеш
на ЛІБ '86?

КОЛИ: 27 червня — 6 липня 1986
ДЕ: околиця Гантер, Нью-Йорк
Карти зголошення можна одержати
у станичного/ої

ЩО ЗНАЄШ ПРО ГИМНИ УКРАЇНИ?

1. Хто є автором слів українського гімну „Ще не вмерла Україна”?
2. Хто скомпонував музику до українського національного гімну?
3. Котра пісня уважалася гімном галицьких українців перед створенням гімну „Ще не вмерла”?
4. Котрі пісні поруч національного гімну набрали характеру гімнів?

Відповіді

1. Павло Чубинський. Його вірш „Ще не вмерла Україна” появився у львівському часописі „Мета” 1983 р. помилково під ім'ям Т. Шевченка.
2. Михайло Вербицький, того самого року, в якому появився і текст гімну.
3. Вірш Івана Гушалевича „Мир вам, браття, всім приносим” визнаний гімном Головною Руською Радою у Львові 1848 року.
4. „Не пора” слова І. Франка, музика Дениса Січинського і пісня-молитва О. Кониського „Боже Великий Єдиний” що її співають після Богослужень.

Хто з Вас подорожує

- літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
- у Канаді чи поза Канадою

повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадності. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові доми (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яогось напрямку", —
наже Оленсандер Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:

2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
*... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"*
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303